

¿El lliure-pensament ens fa lliures?

La història. Volterra, la Toscana, ayui. Maria Linde, premi Nobel, viu al seu aire amb la família enmig del camp, té un amant egipci i en rebutjar un premi local mitjançant un discurs incendiari, tot se li complica.

Les formes. Els títols de les pel·lícules mai no són innocents, sobretot quan es rebategen. Aleshores guanyen en retòrica comercial. Passa amb 'Un atardecer en la Toscana' ('Dolce Fine Giornata', Dolç final de dia).

Si vostè s'atansa a la pel·lícula amb ganes d'assaborir els tòpics encants de la Toscana, es quedarà amb un pam de nas. Perquè aquesta vegada els bells paratges italians amaguen situacions i personatges en tensió i fúria. Tot, però, segons una fluï-

desa gairebé harmònica. Al voltant de la protagonista, la poetessa Maria Linde, polonesa jueva, que no accepta els protocols socials de la burgesia benestant, i menys encara els de la correcció política. Ben mirat, Linde exerceix de lliure-pensadora, és a dir, sosté que les posicions referents a la veritat s'han de formar sobre la lògica, la raó i l'empirisme, engenant a fer punyetes l'autoritat, la tradició i qualsevol dogma escrit. Per tant, semblant rebel·lia perso-

nal té el preu de la tensió familiar i el de la resta de la societat amb qui, més o menys, conviu. Amb paciència d'entomòleg, el cineasta polonès Jacek Borcuch (1970) va mostrant l'entramat existencial d'uns personatges d'aparença equilibrada, tranquil·la, que oculten traumes no resolts. Pel que respecta a Maria Linde, van sortint a llum crisis d'identitat, neguits-sentimentals, contradiccions

ideològiques i un esgotament crònic quant la hipocresia social. De fons, el tema del racisme latent enfront els immigrants. En aquest sentit, les controvertides actituds de la mateixa Linde, del comissari de policia d'origen africà, de l'estoic amant egipci. Amb un desenllaç cru, asèptic, que glaça emocions i complicitats.

Un atardecer en la Toscana

Director:

Jacek Borcuch.

Intèrprets:

**Kasia Smutniak,
Krystina Janda,
Antonio Catania,
Mila Borcuch.
Polònia-USA,
2019. 93'.
Funatic Lleida.**

El fons. ¿El lliure-pensament ens fa lliures? Ves en compte, però, amb l'equivoc poder de les paraules.

La imatge. La gàbia de ferro i el filat amb punxes instal·lats al centre de la plaça del poble.

La frase. 'Yo no estoy segura de nada', confessa Maria Linde. O el dubte cartesà, que deia Descartes.

La recomanació. Doncs això, recomanable per a cinèfils amb dubtes sociopolítics.